

de Representants, controlada pels demòcrates, manté bloquejades des de fa diversos mesos dues iniciatives clau contingudes en l'acord pel qual el Marroc va veure sobtadament realitzada la seva vella aspiració del reconeixement de la seva sobirania sobre el Sàhara Occidental: l'obertura d'un consolat estatunidenc en el disputat territori, subordinat a Rabat, i la venda de drons armats MQ-9B al regne alauí." (La Vanguardia, 13-06-2021).

Els EEUU han frenat també la retirada de tropes d'Alemanya: "El demòcrata va pronunciar el seu primer discurs sobre l'assumpte, en el qual va anunciar la paralització del replegament de tropes estatunidenques a Alemanya ordenada pel seu predecessor." (El País, 05-02-2021). Poc després: "Alemanya ha notificat a l'OTAN una despesa militar de 53.030 milions d'euros pel 2021, el que representa fins ara la major despesa en defensa del Govern alemany, (...)." (Europapress, 07-02-2021).

D'altra banda, la UE no ha renunciat en cap cas a jugar un paper autònom i tracta d'acostar-se als EEUU sense deixar, al mateix temps, d'estendre la seva influència (signant tractats amb el Japó el 2019 i reiniciant negociacions el 2021 per fer-ho amb l'Índia) mentre tracta de no xocar frontalment amb la Xina.

La UE ha aconseguit superar les dificultats per tal d'autoritzar la seva emissió de deute. Aquestes dificultats han estat posades en aquest cas per una fracció de la mateixa burgesia alemanya mitjançant el seu Tribunal Constitucional (expedient recentment per la Comissió Europea per aquesta intromissió), però també per part dels països que típicament són utilitzats com a palanca per part dels EEUU contra la UE des de dins d'aquesta: Polònia i Hongria. La ferida del Brexit encara està sagnant a Irlanda del Nord on el Regne Unit es nega a realitzar els controls acordats i on no hi ha una solució que pugui aconseguir tots dos bàndols.

Per tal de facilitar el seu acostament a la UE i, en particular a Alemanya, els EEUU "(...) van renunciar el dimecres a aplicar sancions contra Nord Stream 2, l'empresa controlada per Moscou que construeix un gasoducte entre Rússia i Alemanya, un projecte que Washington havia declarat anteriorment com un risc geopolític per la seguretat." (France 24, 20-05-2021). L'altra part de la història és que, amb aquest gest, els EEUU estan

admetent que no han aconseguit frenar la construcció d'aquest gasoducte "(...) que està completat en més d'un 95%." (France 24, 20-05-2021).

Evolució de la relació de Rússia amb els EEUU i la Xina

Els EEUU s'han reunit amb Rússia. Malgrat les amenaces dels EEUU de conseqüències "devastadores" si mor l'opositor rus Navalny o de respondre amb la mateixa moneda si es repetien els ciberatacs contra infraestructures estatunidenques, Putin va descriure la reunió com a "eficient", "constructiva" i "ens va permetre albirar confiança i esperança." (Expansión, 21-06-2021). Aquest confiat cinisme del representant de l'imperialisme rus només demostra que els EEUU no estan en condicions de fer por a l'imperialisme rus en la situació actual.

La realitat és que Rússia i la Xina s'han donat suport mútuament fins ara i els EEUU no tenen res a oferir a Rússia, mentre que els seus interessos són contrastants en punts com l'extensió de l'OTAN. Rússia segueix amb el desplegament de 150.000 soldats en territori ucraïnès mentre l'exèrcit ucraïnès realitza maniobres conjuntes amb l'OTAN i demana la seva integració en aquesta. En aquest context, el Regne Unit pretén provocar a Rússia enviant un vaixell de guerra a aigües de Crimea que va ser rebutjat amb salves per l'exèrcit rus.

Un altre element de col·laboració entre Rússia i la Xina, així com un àmbit en el qual els EEUU i UE s'arrisquen amb quedar ressagats és el desplegament en l'àmbit espacial: "Rússia ha anunciat que vol posar fi a més de vint anys de relació amb els Estats Units en l'Estació Espacial Internacional (EEI) (...) L'anunci arriba després que Rússia rebutgés l'any passat l'ofertament d'unir-se al programa d'exploració lunar Artemis, liderat per la NASA. En lloc d'això, Rússia va signar un memoràndum d'entesa amb la Xina el passat 9 de març per desenvolupar una base lunar." (La Vanguardia, 24-04-2021).

Els EEUU i la Xina han arribat a Mart amb les seves respectives sondes aquest any 2021, però el desplegament tecnològic xinès s'ha mostrat superior. La resta d'imperialismes hauran de pensar-s'ho molt abans d'unir-se en una aliança seriosa amb el més que probable cavall perdedor.

ELS EEUU INTENTEN UNA REEDICIÓ DEL NEW DEAL

En el capitalisme el mercat és el que mana i els EEUU, que s'han quedat ressagats, han d'intentar tornar a ocupar el lloc que els capitalismes joves els hi han arrabassat, però la situació en el seu interior és un llast enorme. Les infraestructures als EEUU s'estan enfonsant i no estan preparades per fer front als desastres naturals que es van succeint. El mes de febrer 14 milions de persones no tenien aigua corrent i 100.000 estaven sense llum i calefacció a causa de l'onada de fred que va haver-hi a Texas. (La Vanguardia, 21-02-2021).

Els sistemes de seguretat de les seves empreses tampoc estan preparats per altres "desastres" com els ciberatacs. L'oleoducte que va de Texas a Nova York va haver de ser tancat temporalment per la introducció d'un virus en el seu sistema informàtic per part dels hackers de Dark Side (emparada per Rússia). L'empresa de l'oleoducte va haver de pagar 5 milions de dòlars per tal de desbloquejar el sistema, però així i tot va haver-hi desproveïment de gasolina.

Un ciberatac contra les plantes càrnies de l'empresa JBS va obligar a tancar el 20% de la producció de carn dels EEUU. També han hackejat els sistemes d'un proveïdor del Govern

federal dels EEUU per tal d'enviar correus electrònics que semblaven autèntics a més de 3.000 comptes de més de 150 organitzacions que de manera regular reben comunicacions de l'Agència de Desenvolupament Internacional dels Estats Units. No és la primera vegada: "és el mateix grup que va estar al darrere dels atacs a SolarWinds (...) Aquell atac es va desenvolupar des de la primavera del 2020 i **durant els següents sis mesos, la qual cosa va permetre que agents estrangers estiguessin infiltrats en diferents organitzacions del Govern dels EEUU.** En aquest temps van poder interceptar el treball diari d'almenys sis departaments, inclosos el de Defensa, el d'Estat, el de Comerç i el de Tresor, a més d'organismes com els instituts nacionals de Salut i grans empreses." (El País, 29-05-2021).

Pel que fa a la indústria aeronàutica, si bé és cert que els EEUU acaben d'aconseguir un acord amb la UE per tal de cancel·lar les mesures aranzelàries mútues en aquest camp, també és cert que els EEUU no són capaços d'arreglar els problemes crònics amb els seus avions B777 que comencen a ser vetats per diversos països. (La Vanguardia, 23-02-2021).

Hem vist en un article previ d'aquesta revista els esforços dels EEUU per intentar teixir una aliança anti-xinesa a nivell mundial i per revitalitzar l'OTAN per tal de fer front militarment a Rússia i la Xina. Però... com pot plantejar-se una burgesia anar a la tercera guerra mundial quan a l'interior no tenen electricitat, aigua, calefacció, i amb la producció de gas i petroli i la indústria paralitzades?

És en aquest context on entra l'intent de reedició del *New Deal* que va començar a posar sobre la taula en determinats aspectes la fracció representada per Trump i al qual està tractant de donar-li continuïtat amb les seves variacions la fracció representada per Biden.

El New Deal clàssic i el seu intent de reedició actual

Així va caracteritzar la nostra corrent el New Deal clàssic: *"Però el New Deal haurà de revelar molt aviat, de manera encara més explícita, la seva figura d'instrument dirigit per la gran indústria capitalista. "Trust de cervells", l'administració Roosevelt és el Trust dels interessos de conservació de la classe dominant: la seva ideologia és anàloga a la de la "Carta del Treball" feixista – col·laboració entre capital i treball sota l'ègida de l'Estat i, pels "fins generals de la Nació", estimulació del mecanisme econòmic mitjançant una mobilització general dels recursos "col·lectius". El New Deal és fortament nacionalista i autàrquic: encara abans de les seves famoses lleis de regulació interna, aquest donarà exemple internacional de l'abandonament del "gold standard" i, fent saltar per l'aire la conferència econòmica mundial convocada per Hoover, accelerarà la tendència internacional a tancar amb barreres monetàries i duaneres les economies nacionals. El seu enemic són els preus en caiguda lliure – aquells famosos preus en caiguda lliure que l'economia burgesa clàssica presentava com una de les virtuts de la lliure concurrència i, en general, de la producció capitalista. La devaluació, la suspensió de tractats comercials, l'elevació de determinats impostos, són les primeres mesures en favor de les noves pujades dels preus interns. La política d'intervenció en els sectors industrials i agrícoles s'inspirarà en el mateix principi: després d'haver pagat el sanejament d'institucions financeres i industrials en crisi, la "nació", el "poble", pagarà amb preus més elevats i amb la destrucció forçada de productes agrícoles - amb una política d' "escassetat en els béns de consum" - la política de generositat i d'amplitud de mires de l'Estat (A baix la "parsimònia" de Hoover!) cap a les grans "Corporations"."* (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, De Prometeu nº3-4, 1952).

Mentre la fracció dominant anterior de la burgesia estatunidenca posava l'èmfasi en la fantasia autàrquica i aranzelària, la fracció actualment dominant posa l'èmfasi en la intervenció econòmica i social sense renunciar del tot als aranzels que, de moment, tracta de mantenir sobretot contra la Xina. Malgrat les seves discrepàncies, aquí veiem una continuïtat en la substància, imposada pel desenvolupament de les condicions materials en les quals s'ha de moure la burgesia estatunidenca.

Reconstrucció a l'interior per tal de preparar la guerra a l'exterior

L'anomenat Pla Biden de reconstrucció de les infraestructures americanes és el programa de la burgesia americana per preparar les condicions a l'interior per poder fer la guerra a l'exterior. Així ho va fer també el Partit Socialista Nacional dels Treballadors Alemanys (Partit Nazi, per qui no estigui familiaritzat amb el seu veritable nom), fent carreteres i

autopistes i renovant la indústria per posar en marxa la maquinària bèl·lica de la segona matança imperialista mundial.

Per fer això la burgesia americana té planejat gastar més de 2 bilions de dòlars: *"El primer cop de Joe Biden va ser un pla d'estímul per superar la pandèmia d'1,9 bilions de dòlars (1,6 bilions d'euros). El segon, presentat ahir, és un ambiciós programa de modernització d'infraestructures, amb inversions a vuit anys per altres dos bilions de dòlars (1,7 bilions d'euros), i per tal de generar milions d'ocupacions. L'objectiu és millorar serveis essencials com carreteres, aeroports o xarxa elèctrica, molts dels quals daten dels cinquanta i afrontar el canvi climàtic. Però l'ambició última és apuntalar la supremacia dels EEUU davant la competència dels seus rivals especialment la Xina. (...) el pla preveu destinar 620.000 milions en el capítol de transport per tal de modernitzar més de 32.000 quilòmetres de carreteres i autopistes i reparar uns 10.000 ponts en tot el país. Segons l'associació d'enginyers civils, el 43% de les vies estan en males condicions, mentre el 42% dels 617.000 ponts tenen almenys 50 anys. Un 7,5% d'aquests són estructuralment deficients. El país més ric del món cau al 13è lloc quan es valora la qualitat de les seves infraestructures, a conseqüència de la caiguda del 40% de la inversió pública des dels anys seixanta (...) A més de la xarxa viària, es contempla modernitzar la xarxa elèctrica, el subministrament d'aigua o l'accés assequible a la banda ampla d'internet; també reconstruir dos milions de cases i edificis, escoles i guarderies, potenciar la denominada economia de les cures; revitalitzar la indústria; garantir el subministrament de components essencials i invertir més en I+D. Un capítol destacat de la iniciativa és la denominada "revolució del cotxe elèctric", que preveu, entre altres coses, substituir un 20% dels autobusos de transport escolar per vehicles elèctrics."* (El País, 01-04-2021). I dins del pla s'inclou l'incentiu per a aquelles empreses que contractin subministraments i proveïdors estatunidencs: *"El president dels EEUU, Joe Biden, va signar anit una ordre executiva perquè les agències de l'Administració federal, amb una despesa anual de 600.000 milions de dòlars (gairebé mig bilió d'euros), optin en contractar subministraments i proveïdors estatunidencs per tal d'impulsar la indústria nacional i donar suport a l'ocupació. L'objectiu és "augmentar les inversions en la indústria manufacturera i els treballadors", segons va explicar la Casa Blanca".* (El País, 26-01-2021); *"A més, ha creat un coordinador nacional i una nova pàgina web per facilitar l'accés de les pimes a contractes públics."* (La Vanguardia, 26-01-2021)

Existeixen les condicions materials per a aquest pla?

Com hem explicat a l'article d'aquest número de la revista *"Insuficiència estructural de subministraments o preparació d'un tsunami?"*, la gegantesca emissió de dòlars per part de la Fed i els tipus d'interès en els que s'emmarca el macro pla d'inversió dels EEUU descansa sobre una base molt concreta: el paper de moneda de reserva del dòlar a nivell mundial, el seu paper de divisa. Si aquesta base salta per l'aire, tot el pla es quedarà en simples castells de sorra.

D'altra banda, la interdependència del mercat mundial jugarà una mala passada a la ideologia proteccionista que es ven amb el pla d'inversió: els alts costos de la indústria estatunidenca obliguen a les seves pròpies empreses a comprar a l'exterior els productes que es fabriquen a l'interior, afavorint dialècticament als competidors estrangers a qui els hi voldrien treure avantatge: *"Possiblement, els majors beneficiaris del pla del President dels*

Estats Units, Joe Biden, de gastar 620.000 milions de dòlars en autopistes, carreteres i ponts siguin els fabricants d'acer.

Els brasilers, clar. I els coreans. I els vietnamites i taiwanesos.

Però no tant les, en altre moment, poderoses siderúrgiques estatunidenques que Biden -i Donald Trump abans que ell- van prometre reviure. L'acer estatunidenc és massa car per a això: 300 dòlars la tona més cara, segons estimacions de Bloomberg i Kallanish Commodities. Tan car que dos vaixells van transportar milers de tones de bobines d'acer des de Vietnam i Taiwan fins al port de Houston la setmana passada, mentre que el complex Big River Steel d'U.S. Steel Corp. -a tot just 10 hores amb cotxe del port- fabrica exactament la mateixa bobina." (Bloomberg, 01-04-2021).

Tampoc veuen gens clar els representants d'importants sectors industrials estatunidencs que la capacitat de la indústria dels EEUU pugui absorbir la demanda que el macro pla pretén generar, obligant una altra vegada a recolzar-se en la indústria estrangera i generant friccions i desajustaments a l'interior: "La major amenaça per la visió del president Joe Biden de dinamitzar l'economia estatunidenca amb el major programa d'infraestructures en dècades pot ser que no sigui el seu difícil pas pel Congrés, sinó **la greu escassetat de tot, des de treballadors fins a fàbriques de ciment.** (...) s'enfronten a l'escassetat immediata - des de l'acer i el ciment fins al subministrament de mà d'obra, derivades de les dificultats sense precedents de la sobtada reobertura de l'economia després de les aturades de l'any passat. (...) L'Associació Nacional de Constructors d'Habitatges afirma que els Estats Units hauran d'aixecar els aranzels a la fusta i importar més metalls clau per garantir que hi hagi suficient alumini pels electrodomèstics, coure pel cablejat i ciment pels fonaments. (...) Una escassetat constant citada en tot el país és la de persones. La llei d'infraestructures augmenta la demanda de treballadors formats, que els EEUU no tenen necessàriament." (Bloomberg, 04-06-2021).

El nou govern s'ha vist obligat a reduir dràsticament la llista d'empreses xineses prohibides, excloent de la prohibició a les subsidiàries i a les empreses els noms de les quals van ser semblants a les empreses vetades. Per què? "La correcció de l'orde de Trump arriba després que dues empreses xineses s'hi oposessin exitosament en els tribunals dels EEUU." (Bloomberg, 03-06-2021). La burgesia estatunidenca mitjançant els seus jutjats donava una indicació clara d'aquesta dependència als seus representants en el govern.

La camisa de força de la integració sindical

Per la preparació de la guerra la burgesia sap perfectament que és necessari mantenir la **PAU SOCIAL** a l'interior. Igual que va fer Roosevelt amb el **New Deal**, precursor de les mesures econòmiques implementades pel feixisme, ara es tracta de posar novament la tenalla als treballadors desorganitzats i no sindicalitzats mitjançant les empreses de serveis sindicals americanes: "En el conjunt de la població activa estatunidenca, la representació sindical ha caigut del 20% d'afiliació el 1983 a l'11% el 2020, segons l'oficina d'Estadístiques de Treball dels EEUU". (El País, 10-04-2021).

Així resumia la nostra corrent com la burgesia americana va aconseguir posar-li la camisa de força a la classe obrera durant la gran depressió: "I això, és una altra prova més de la **unitarietat del capitalisme en els propis mètodes de conservació:** el fenomen de l'oportunisme obrer, element necessari per la defensa capitalista contra l'assalt revolucionari del proletariat, assumeix a tot arreu els mateixos aspectes; **als dirigents contrarevolucionaris dels sindicats ja no sols**

els exigeix contenir els xocs de classe en l'àmbit de la legalitat, de la reforma i de la col·laboració, sinó convertir-se en promotors (com a Amèrica) **o administradors** (a l'Anglaterra laborista), de mètodes més eficaços -"progressistes", és a dir, **més conservadors del règim d'explotació de la força de treball** - de gestió de l'economia (...)

Concessió inderogable per a la classe dominant, i no solament per la raó que el mancat reconeixement de les unions sindicals representava un anacronisme insostenible respecte a la pràctica corrent en tots els països capitalistes avançats (insostenible, ben entès, no per raons morals o d'adhesió a paradigmes ideals, sinó per raons d'eficiència i d'organicitat en la defensa del màxim bastió capitalista mundial del xoc dels contrastos de classe), sinó, sobretot, perquè en obrir-se la crisi econòmica interna llançava al moviment poderoses masses obreres i desencadenava agitacions amb ampli radi i amb desenvolupaments imprevisibles. (...)

La ineficiència organitzativa de les unions ultrareformistes i ultrarealistes es va convertir, pel règim burgès, en un perill: **el seu reconeixement i l'aparença d'una legislació filoobrera eren condicions indispensables pel restabliment de la pau social interna,** i, per això, de la mateixa represa econòmica. Era necessari (segons s'anaven desenvolupant les mesures anticrisi i anaven tenint el seu efecte), preparar el barrat al que dirigir les masses disciplinades, fluctuants, i contínuament llançades per la crisi a la sorra del conflicte social. Ni el barrat podia ser ja solament la vella A.F.L. (...)

El vell llop no ha canviat de pèl: John Lewis pren la iniciativa de la creació del **C.I.O només per prevenir la formació d'una central sindical autònoma i "vermella"**. (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, De Prometeu nº3-4, 1952).

La part més intel·ligent de la burgesia americana sap perfectament que necessita la faixa del sindicalisme subvencionat per frenar qualsevol índex de lluita i reivindicació dels treballadors. Per aquest motiu Biden i el seu govern han defensat les eleccions sindicals promogudes per un **pastor de l'església baptista** al magatzem que té Amazon a Bessemer (Alabama) amb 5.805 treballadors.

Amazon té un total de 800.000 treballadors als EEUU no subjectes a aquesta faixa i a les tenalles de les empreses de serveis sindicals americanes. "La principal basa que Amazon ha esgrimit per frenar la mobilització sindical ha estat el salari: 15 dòlars l'hora. Un desideratium per la majoria dels treballadors estatunidencs (el salari mínim porta anys congelat en 7,25 dòlars) (...) Una delegació del Congrés va visitar el centre logístic de Bessemer a primers de març per mostrar el seu suport als empleats". (El País, 10-04-2021).

Amb l'objectiu d'incentivar la cohesió social i la pau social s'ha fixat també el salari mínim pels treballadors dependents o subcontractats per l'administració en 15 dòlars, després d'haver-ho proposat infructuosament com a salari mínim general.

A tot això se li sumaran més ajudes directes als treballadors i petita burgesia: "El president Joe Biden es va apuntar ahir la seva gran primera victòria legislativa amb l'aprovació al Senat d'un ambiciós pla de rescat per l'economia estatunidenca, el tercer des que va començar la pandèmia, un paquet de mesures valorades en 1,9 bilions de dòlars amb les quals es vol combatre els efectes de la crisi i reforçar la resposta sanitària a la covid. (...) El pla preveu l'enviament d'un xec de fins a 1.400 dòlars a tots els estatunidencs que guanyin menys de 80.000 dòlars l'any, 160.000 en el cas de les parelles (...)." (La Vanguardia, 07-03-

2021).

A tot això se li suma l'assumpció per part de l'Estat de part dels costos globals del treball (sanitat, educació) precisament per sedar els possibles esclats socials ocasionats per la crisi amb *"el pla per a les famílies"* d'1,8 bilions de dòlars: *"Del nou pla presentat per Biden despenja que amplia en quatre anys el sistema d'educació pública gratuïta, que actualment va des de l'inici de la primària als 5 anys fins al final de la secundària als 18. D'una banda, instaura la gratuïtat escolar pels dos anys d'educació infantil previs a l'ingrés a l'escola primària, és a dir per les franges de 3 i 4 anys. Per l'altre el pla també converteix en gratuïts dos anys d'estudis en els anomenats col·legis universitaris, institucions a les quals s'accedeix després de superar l'educació secundària i que ofereixen titulacions acadèmiques de dos anys. (...) Una altra de les mesures que més destaca del projecte és la que estableix un període de baixa remunerada de 12 setmanes per maternitat i paternitat, així com per malaltia o la cura d'un familiar, entre altres variables menys comunes. El pla, amb un cost de 225.000 milions de dòlars a 10 anys, pagarà entre un 66% i un 80% del salari del treballador fins a un topall de 4.000 dòlars mensuals. La Casa Blanca va recordar en el comunicat que "els Estats Units és un dels pocs països en el món que no garanteix baixes remunerades" i que per això "ha quedat enrere dels seus competidors econòmics en el nombre de dones en la força laboral". (...) preveu subvencionar part del cost de les guarderies, perquè les famílies no destinin a aquesta partida més del 7% dels seus ingressos. (...) Altres iniciatives incloses són programes de menjar pera a nens, una reforma del subsidi de desocupació o importants rebaixes fiscals per a les famílies."* (Expansión, 28-04-2021).

A aquesta necessitat de cohesió social a l'interior respon el pla de *Justícia racial* promogut pels demòcrates: *"Biden va signar diverses ordres executives per tal d'acabar amb les polítiques discriminatòries" en l'accés a l'habitatge públic, "reafirmar" l'obligació del govern federal de reconèixer les autoritats tribals i combatre la xenofòbia contra les persones d'origen asiàtic, a més de limitar la transferència de material militar als departaments de policia i ordenar al govern federal rescindir els seus contractes amb presons privades, "les menys segures" per als presos i els guardians, segons la Casa Blanca."* (La Vanguardia, 27-01-2021).

El socialisme burgès del segle XXI continua dient-li a la classe obrera com el del 1848: *"Lliure canvi, en interès de la classe obrera! Aranzels protectors, en interès de la classe obrera! Presons cel·lulars, en interès de la classe obrera! Vet aquí l'última paraula del socialisme burgès, l'única, que ha dit seriosament."* (Manifest del Partit Comunista, 1848).

Per a la pau social a l'interior també és necessari tenir un major control de les armes i els EEUU van posant el cèrcol a la venda d'armes: *"(...) hi ha més de 400 milions d'armes en mans de ciutadans del carrer (...) l'Administració vol frenar la proliferació de les conegudes com ghost guns (armes fantasmes) o armes de fabricació casolana (...) increment del finançament de les iniciatives destinades a reduir la violència urbana als Estats Units amb una dotació per a diversos programes per valor de 5.000 milions de dòlars (...) "Ningú necessita una arma tan poderosa" va dir Biden, que va demanar fa uns dies prohibir aquest tipus d'armament de capacitat militar (referint-se a les armes d'assalt)." (El País, 09-04-2021). Ningú necessita una arma tan poderosa a excepció de l'Estat i l'Exèrcit de la burgesia! Per tal d'evitar un esclat social que desemboqui en guerra civil a l'interior del país és necessari desarmar la població. En aquest cas a la petita i mitjana burgesia americana*

empobrida en les mans de les quals es concentren la majoria d'armes, encara que en última instància es tracta també de tenir desarmada a la classe obrera.

El depositat Trump continua agitant als seus seguidors afirmant que tornarà a ocupar la presidència a l'agost de 2021 i Michael Flynn (general indultat per Trump) afirmava a Dallas que un cop a l'estil de Birmània hauria de succeir als EEUU entre aplaudiments del públic (The Independent, 31-05-2021). Si tenim en compte que *"Un de cada cinc detinguts pel violent i tràgic setge al Congrés, incitat per l'avui expresident, eren militars veterans que en el seu moment van jurar defensar la Constitució."* (La Vanguardia 24-01-2021) es pot veure la preocupació que té una part de la burgesia dels EEUU sobre un eventual xoc a l'interior del país, amb la proliferació de grups paramilitars com els Oath Keepers ("Guardians del jurament"). A més de la persecució i la campanya de delació pública organitzada denominada Sedition Hunters ("Caçadors de sedició"), les grans xarxes socials continuen tractant de bloquejar a aquesta fracció: *"Donald Trump seguirà suspès a les xarxes de Facebook Inc. Almenys per dos anys, i la xarxa social més gran del món va anunciar que l'expresident dels EEUU serà rehabilitat el 2023 solament si el risc per a la seguretat pública ha acabat."* (Bloomberg, 04-06-2021). A tot això, a principis d'abril un home va envestir el seu cotxe contra les barreres de seguretat del Capitoli (muntades després de les manifestacions i l'assalt de pacotilla de gener) matant un policia i sent assassinat després.

Mentrestant, es tornen a obrir les portes de l'exèrcit als transsexuals i s'incentiva que s'allistin les dones deixant que es pintin les ungles i els llavis i puguin portar diferents tipus de pentinats... De pas, se li fa una rentada de cara a l'exèrcit mitjançant *"el desplegament de 1.100 soldats per posar en marxa cinc grans centres de vacunació en diferents punts del país."* (La Vanguardia, 08-02-2021).

A l'epidèmia d'opioides amb la qual s'ha sedat una part de la població i amb la qual s'han multiplicat les morts per sobredosis, la burgesia estatunidenca li suma l'opi de la religió, més útil pels seus fins de control social.

Un altre dels fronts que pot desestabilitzar els Estats Units a l'interior és l'entrada massiva i descontrolada d'immigrants. Les anomenades caravanes de migrants provinents de Centreamèrica a la fi del 2018 van ser finançades per l'Església Catòlica. El pinxo Steve Banon va declarar fa tres anys que en deu anys l'Església Catòlica als EEUU estaria morta, i van començar a sortir milers de casos de pederàstia als EEUU i arreu del món. El nou govern dels EEUU està conformat per catòlics declarats que citen la Bíblia, a Sant Francesc d'Assís, Joan Pau II, i fins i tot hi ha pastors d'església: *"I Biden, segon mandatari catòlic de la història dels EEUU (el primer va ser John F. Kennedy), és un dels presidents més religiosos de les últimes dècades. Almenys entre els demòcrates, no n'hi ha hagut un altre tan devot des del baptista Jimmy Carter, que feia classes a nens els diumenges en una església."* (El País, 31-01-2021). L'objectiu d'aquesta reconciliació és doble: d'una banda, la burgesia americana necessita l'Església Catòlica per tenir a la classe obrera immigrant drogada i narcotitzada amb l'opi que li ven l'Església i, d'altra banda, evitar l'atac de l'Església catòlica amb l'enviament massiu de carn humana a les fronteres dels EEUU.

Però per reconciliar-se amb l'Església no n'hi ha prou amb anar a missa els diumenges sinó que cal deixar diners al raspall: *"El Govern de Joe Biden impulsa un pla per invertir fins a 4.000 milions de dòlars (...) en quatre anys a Centreamèrica per tal de millorar les condicions de vida dels seus ciutadans i frenar així l'emigració cap als EEUU (...) el pla preveu aportacions directes*

a les ONG amb la idea d'evitar que es desviïn recursos (...) després de veure com la inversió aprovada per Obama de 2.600 milions de dòlars anuals (...) no va repercutir en una millora substancial, aquesta vegada el Govern s'inclina per canalitzar les ajudes a través d'ONG i enfortir els contrapoders de la societat civil (...) Segons un informe del Congrés, a Hondures, el total de beneficiaris dels programes de l'agència de cooperació estatunidenca (USAID, en les seves sigles en anglès) va baixar de 1,5 milions de persones el març del 2019 a 700.000 el març del 2020. Les retallades van colpejar les ONG que treballaven sobre el terreny com Catholic Relief Services (CRS) que té com a principal donant al Govern dels EEUU." (El País, 30-03-2021). A la frontera, no obstant això, malgrat tota la verborrea humanistoide demòcrata, les devolucions exprés segueixen a l'ordre del dia.

Aquesta aproximació s'ha tractat de torpedinar per part de la conferència de bisbes dels EEUU que, per tres vots a un, ha decidit començar el procés d'establir unes guies que deixarien Biden sense poder combregar. Això demostra que hi ha un sector important dins de l'Església catòlica als EEUU que s'oposa a l'actual fracció de la burgesia o que vol que els diners es quedin a casa. El Vaticà s'ha oposat a aquesta mesura, així com una part important de la pròpia Església als EEUU. L'Església no està precisament lliure de competències internes per diners, ni ho ha estat en el passat: n'hi ha prou amb recordar la guerra entre jesuïtes i el vaticà pel control de les manufactures en les quals explotaven la mà d'obra local a les missions de Paraguai. En realitat, només els bisbes locals poden denegar la comunió pel que no sembla que el president dels EEUU vagi a quedar-se sense aquesta en breu...

Com hem explicat en els números precedents i reconeix la pròpia burgesia estatunidenca, hi ha una gran dependència dels EEUU de la mà d'obra estrangera: "Biden va signar una ordre en la qual torna a autoritzar la concessió de green cards (residència permanent) i anul·la la prohibició que va fixar el seu antecessor (...) En el seu memoràndum, Biden sosté que aquest veto "no va respondre a l'interès dels Estats Units". "Tot el contrari" remarca. (...) "També danya indústries dels EEUU que utilitzen el talent de tot el món", reitera." (La Vanguardia 26-02-2021). "La reforma, de la qual es beneficiarien les persones sense antecedents penals que estaven als Estats Units l'u de gener d'enguany, inclou vies per regularitzar la situació dels onze milions de persones sense papers que es calcula que hi ha actualment al país; molts d'ells treballen i paguen impostos. Es tracta de la proposta legislativa migratòria més ambiciosa des que en 1986 Ronald Reagan va signar una llei d'amnistia que va regularitzar la situació de tres milions de persones en situació irregular." (La Vanguardia, 19-02-2021). És per tenir SEDADA a tota aquesta massa immigrant que la burgesia americana necessita tenir i estar a bones amb l'Església Catòlica!

Tornem a l'anàlisi del New Deal clàssic

La substància política dels moviments del capitalisme nord-americà, es poden sintetitzar com apareixen en el clàssic estudi realitzat per la nostra corrent el 1952:

*"Traiem les conclusions d'aquesta ràpida síntesi de les mesures Rooseveltianes? **L'Estat intervé amb la doble fi de realitzar una estabilització econòmica i una estabilització social:** ajuda a la salvació de les indústries*

perilloses, al finançament de la seva expansió i al manteniment dels seus preus; per consolidar posteriorment aquesta política de conservació i les forces que s'han de controlar i disciplinar. Quan la teràpia ha aconseguit el seu efecte i les grans empreses concentrades demostren poder marxar per si soles, l'Estat, no sense preparar propagandísticament el terreny amb una campanya... antimonopolista, va més enllà – es converteix en emprenedor, i, parcialment, en gestor (...) en el camp social, no elimina l'atur sinó que "redistribueix"; no augmenta el salari mitjà per cap, sinó que assegura un mínim de salari a la reserva dels aturats (o dels treballadors) parcials; reconeix institucionalment els sindicats per lligar-los a la política general de la classe explotadora." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, Prometeo nº3-4, 1952).

"L'anàlisi de la política econòmica del New Deal rooseveltian té avui un interès particular perquè permet reafirmar, sobre la base del seguiment de dades extremadament límpides, dos criteris d'interpretació dels fets socials altres vegades confirmats per la crítica marxista enfront de l'assalt convergent del revisionisme i de les ideologies democràtiques oficials i, per això, veure clar també en els desenvolupaments que aquella política ha tingut en aquesta postguerra, tant en el pla econòmic com en la superestructura política.

El primer és que, malgrat les diversitats de forma política, el règim capitalista actua en les pròpies crisis internes de manera unitària, amb mètodes de política econòmica que aparella a democràcia i feixisme. Intervencionisme, dirigisme, gestió estatal- aquestes que d'altra banda són les clàssiques receptes de resanejament econòmic i social del reformisme- són aspectes comuns de qualsevol règim polític burgès en la fase de màxima exasperació dels seus contrastos interns, expressions convergents en el pla internacional de la política de conservació capitalista. El segon és que la intervenció estatal en l'economia, lluny de significar un sotmetiment del capital a l'imperi d'un pretès ens col·lectiu abstracte que és el poble, constitueix la forma més aguda i despietada de la maniobra dels poders públics en defensa del capital, i per això, del seu domini com a obra d'un cercle cada vegada més restringit d'interessos privats. (...) D'on resulta que l'atribució de l'etiqueta progressista al New Deal rooseveltian, com qualsevol forma de dirigisme o de gestió estatal de l'economia- etiqueta que no es veu per quina raó la ideologia democràtica no l'estén al feixisme, que és històricament el progenitor no de l'intervencionisme, contemporani del règim capitalista, sinó de la seva planificació i codificació organitzada -, pot tenir per a la crítica marxista un sol significat: el reconeixement que aquelles formes assenyalen un pas endavant en la despietada dominació de classe de la burgesia, una exaltació de l'explotació de la força de treball com a obra del capital. Si hi ha progrés (Oh teòrics de l'intermedisme!) només està en les armes de defensa del capitalisme, en la teoria i en la pràctica de la contrarevolució." (El New Deal, o l'intervencionisme estatal en o l'intervencionisme estatal en defensa del gran capital, Prometeo nº3-4, 1952).